

การแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำเขียนคำฟ้องและคำให้การ ในคดีทางการแพทย์

วรัญญา ประพันธ์¹, อิศเรศ ดลเพ็ญ²

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยขอนแก่น

²อาจารย์สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

E-mail: ¹waranya-joy@hotmail.co.th, ²itsdol@kku.ac.th

Received: February 21, 2020

Revised: April 16, 2020

Accepted: April 20, 2020

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยในคดีทางการแพทย์ตามแนวทางทฤษฎีการประเมินค่า (Appraisal Theory) ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากหนังสือคดีทางการแพทย์ (ขวัญชัย โชติพันธุ์, 2558) ที่ได้รวบรวมตัวอย่างคดีที่ศาลปกครองมีคำวินิจฉัยเสร็จสิ้น ซึ่งผู้วิจัยเลือกศึกษาเฉพาะคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยในคดีเดียวกันเฉพาะคดีผู้บริโภคเท่านั้น ซึ่งล้วนเป็นคดีที่มีการฟ้องร้องจริงทั้งสิ้น ผู้เขียนหนังสือเรื่องนี้ได้ใช้ชื่อสมมติแทนชื่อจริงของบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในแต่ละคดี เพื่อไม่ให้กระทบต่อชื่อเสียงของผู้ใด ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากคำฟ้อง 5 คดี รวมจำนวน 20 หน้า และคำให้การ 5 คดี รวมจำนวน 22 หน้า รวมข้อมูลทั้งคำฟ้องและคำให้การทั้งสิ้น 42 หน้า

ผลการศึกษาพบว่า การแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยในคดีทางการแพทย์ มีการแสดงความหมายหลัก 3 ประเด็น ได้แก่ การแสดงความหมายของทัศนคติ การแสดงความหมายของการบอกระดับ และการแสดงความหมายของการผูกมัด การศึกษาครั้งนี้พบว่า 1) การแสดงความหมายของทัศนคติ โจทก์และจำเลยจะใช้ถ้อยคำแสดงทัศนคติทั้งทางบวกและทางลบในการเขียนคำฟ้องและคำให้การในคดีทางการแพทย์ 2) การแสดงความหมายของการบอกระดับ มี 2 ส่วนประกอบคือ ส่วนที่ช่วยปรับระดับของความหมายให้เพิ่มขึ้น และส่วนที่ช่วยปรับระดับของความหมายให้ลดลง 3) การแสดงความหมายของการผูกมัด มีการใช้ถ้อยคำแสดงการอ้างอิงถึงแหล่งที่มาข้อมูลที่แสดงความหมายของการจำกัดความและการขยายความ

คำสำคัญ: การแสดงความหมายของถ้อยคำ คำฟ้อง คำให้การ

Meaning Expression of Writing Complaint and Plea on Medical Cases.

Waranya Prapan¹, Itsarate Dolphen²

¹Master of Arts Program in Thai, Faculty of Humanities and Social Sciences, Khon Kaen University

²Program in Thai Language, Faculty of Humanities and Social Sciences, Khon Kaen University

E-mail: ¹waranya-joy@hotmail.co.th, ²itsdol@kku.ac.th

Received: February 21, 2020

Revised: April 16, 2020

Accepted: April 20, 2020

Abstract

This study aimed to analyze the meaning expression of plaintiffs' complaint writings and defendants' pleas on medical cases, following the Appraisal Theory. The data used in this research were collected from Kwanchai Chotiphan's (2015) medical case book, and all the sample cases previously settled by the administrative court were selected for the study. The researcher chose to investigate only the plaintiffs' complaint writings and the defendants' pleas in the same cases, all of which are solely consumer cases administered in the court. Fictional names instead of real names were used for the people involved in each case to avoid possible consequences for their reputation. The researcher has collected complaints from five cases with 20 pages and five pleas with 22 pages; the entire data comprises 42 pages.

The study results show that the meaning of the plaintiffs' complaint writings and the defendants' pleas on medical cases can be divided into three main meanings: the meaning of attitudes, the meaning of levels, and the meaning of engagement. The results showed that the plaintiffs and the defendants use both positive and negative attitudes in writing complaints and pleas on medical cases for the meaning of attitudes. Regarding the meaning of levels, there are two components; i.e., parts that help increase the level of meaning in the context of the plaintiffs' complaint writings and the defendants' pleas and parts that help reduce the level of the meaning. Concerning the meaning of engagement, word uses to refer to the sources of information that indicate the meanings of word contraction and word expansion.

Keywords: Meaning Expression, Complaint, Plea

บทนำ

เมื่อบุคคลใดได้รับการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมหรือไม่ถูกต้อง บุคคลนั้นสามารถแจ้งข้อหาฟ้องผู้ที่กระทำการให้ตนเกิดความเสียหายได้ กระบวนการพิจารณาคดีใด ๆ ที่โจทก์ได้แจ้งข้อหาต่อเจ้าพนักงานด้วยวาจาหรือลายลักษณ์อักษร เรียกว่า “คำฟ้อง” (พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พุทธศักราช 2477, 2477: 6) เมื่อโจทก์ได้ยื่นฟ้องแล้ว ศาลจะพิจารณาคำฟ้อง หากโจทก์มีอำนาจฟ้อง ศาลจะตรวจสอบสาระสำคัญของคำฟ้อง เมื่อเข้าสู่กระบวนการพิจารณาคดี ศาลจะอ่านและอธิบายคำฟ้องให้จำเลยฟังและสอบถามคำให้การจำเลย “คำให้การ” จึงเป็นกระบวนการพิจารณาคดีที่คู่ความฝ่ายหนึ่งยกข้อต่อสู้เป็นข้อแก้คำฟ้อง (พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พุทธศักราช 2477, 2477: 6) คำให้การต้องชัดเจนว่ารับสารภาพหรือปฏิเสธ (ประคอง เตกฉัตร, 2522: 47) ในกรณีที่คำให้การของจำเลยไม่ชัดเจนว่าเป็นการรับสารภาพหรือปฏิเสธ ศาลต้องสอบจำเลยให้ได้รับความชัดเจนว่า รับสารภาพหรือปฏิเสธในข้อหาใด (ประคอง เตกฉัตร, 2522: 46)

ภาษาที่ใช้ในการฟ้องและคำให้การต้องเป็นถ้อยความที่ชัดเจนตรงประเด็น และระบุรายละเอียดไว้อย่างถูกต้องครบถ้วน ดังที่ประคอง เตกฉัตร (2522: 46) อธิบายกระบวนการพิจารณาคดีไว้ว่า “ศาลชั้นต้นอ่านและอธิบายคำฟ้องให้จำเลยฟังแล้วว่า โจทก์ฟ้องกล่าวหาจำเลยในข้อหาใดบ้างและถามคำให้การจำเลย ซึ่งจำเลยก็ให้การรับสารภาพได้กระทำความผิดจริงตามฟ้อง และศาลอาจลงโทษจำเลย ในทุกข้อหาดังกล่าวได้ ศาลชั้นต้นไม่จำเป็นต้องถามจำเลยต่อไปอีกว่า จำเลยรับสารภาพในข้อหาใด” เมื่อพิจารณาข้อความดังกล่าวแล้ว อาจกล่าวได้ว่า การใช้ภาษาในสถานการณ์เช่นนี้ผู้ใช้ภาษาต้องมีความระมัดระวังในการใช้ถ้อยคำอย่างยิ่ง เพราะทุกถ้อยคำย่อมส่งผลกระทบต่อคดี

ผู้วิจัยสนใจศึกษาประเด็นการสื่อความหมายใน “คำฟ้อง” และ “คำให้การ” เพราะเห็นว่า เป็นการใช้ภาษาแบบเล็งเห็นผลของทั้งฝ่ายโจทก์และจำเลย เนื่องด้วยฝ่ายโจทก์ที่เป็นผู้ได้รับความเสียหายย่อมต้องการเอาผิดกับผู้ที่กระทำความเสียหายแก่ตนอย่างถึงที่สุด ส่วนฝ่ายจำเลยย่อมต้องใช้ภาษาเพื่อต่อสู้ให้ตนพ้นจากข้อกล่าวหา ดังนั้น ถ้อยคำที่เลือกใช้จะต้องสามารถบอกรัตถุประสงค์ที่แน่ชัดเพื่อนำไปสู่การดำเนินคดีต่อไป และผ่านการพิจารณากลับกรองมาอย่างดีแล้วทั้งจากโจทก์ จำเลย และทนายความของทั้งสองฝ่าย

ผู้วิจัยได้ศึกษาการแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำเขียนคำฟ้องและคำให้การในคดีทางการแพทย์ตามทฤษฎีการประเมินค่า (Appraisal Theory) ของ มาร์ติน และไวท์ (Martin, White, 2005) ที่ครอบคลุมการประเมินการใช้ภาษาใน 3 ประเด็น ได้แก่ ทศนคติ (Attitudes) การบอกระดับ (Graduation) และการผูกมัด (Engagement)

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อวิเคราะห์การแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยในคดีทางการแพทย์ตามแนวทางทฤษฎีการประเมินค่า (Appraisal Theory) ของมาร์ตินและไวท์ (Martin and White, 2005)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีการประเมินค่า (Appraisal Theory)

Martin and White (2005: 35) อธิบายว่า ทฤษฎีการประเมินค่า (Appraisal Theory) หมายถึง ทฤษฎีที่ประเมินค่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และความสัมพันธ์ในสังคมหรือบริบทต่าง ๆ ออกมาเป็นความรู้สึกนึกคิดผ่านการใช้ถ้อยคำ ทั้งการพูดหรือการเขียน เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร ซึ่งการสื่อสารออกมาในรูปแบบของถ้อยคำเป็นสิ่งสื่อสารเจตนาอารมณ์ และความหมายในเชิงความรู้สึกอารมณ์ของผู้พูด การตัดสินใจ และประเมินค่าผู้ฟัง รวมไปถึงการมีปฏิริยาตอบสนอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง White มีความเชื่อว่า เจื้อนไขทั้งหมดของทฤษฎีจะครอบคลุมการใช้ภาษาทั้งหมดในการประเมินค่าของภาษา ทฤษฎีการประเมินค่าประกอบด้วย 3 แนวคิด ได้แก่ ทศนคติ (Attitude) การบอกระดับ (Graduation) และการผูกมัด (Engagement) Martin and White (2005: 35)

1. ทศนคติ (Attitude)

ทศนคติ (Attitude) หมายถึง ความรู้สึก ที่ประกอบไปด้วยปฏิริยาทางด้านอารมณ์การตัดสินใจ การประเมินค่าพฤติกรรมของสิ่งต่าง ๆ ทศนคดียังรวมถึงการบอกระดับของความหมาย ซึ่งเป็นความรู้สึกที่หยั่งลึกลงไปจิตใจ Martin and White (2005: 42) ได้แบ่งทศนคติออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ ผลกระทบ (Affect) การตัดสินใจ (Judgement) และ การให้คุณค่า (Appreciation)

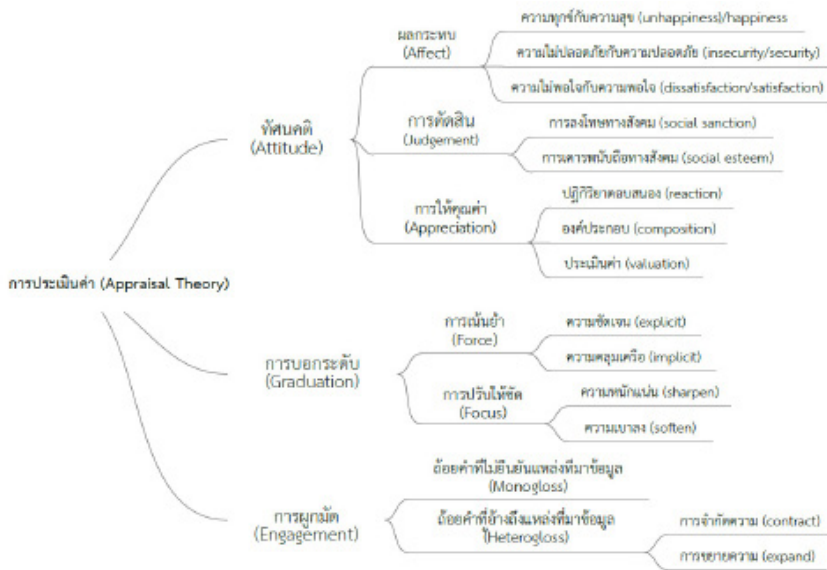
2. การบอกระดับ (Graduation)

การบอกระดับ (Graduation) เกี่ยวข้องกับระดับของความหมาย ที่ถ้อยคำแสดงออกซึ่งความชัดเจน สื่อความหมายถึงระดับเพิ่มขึ้นหรือลดลง หรือถ้อยคำมีความหมายชัดเจนขึ้นหรือมีความคลุมเครือ ซึ่งจะสามารถประเมินค่าถ้อยคำของผู้พูดได้ว่าถ้อยคำนั้นมีความชัดเจนที่สื่อความหมายได้มากหรือน้อยเพียงใด Martin and White (2005 : 37) แบ่งการบอกระดับ ออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ การเน้นย้ำ (Force) และการปรับให้ชัด (Focus)

3. การผูกมัด (Engagement)

Martin and White (2005: 40) อธิบายความหมายว่าการผูกมัด (Engagement)

หมายถึง การแสดงแหล่งที่มาถ้อยคำของผู้พูด รวมไปถึงลักษณะหรือจุดประสงค์ของถ้อยคำนั้น ๆ เช่น ถ้อยคำที่แจ้งเพื่อทราบ ถ้อยคำที่พูดเพื่อแสดงความคิดเห็น ถ้อยคำที่พูดเพื่อโน้มน้าวหรือจูงใจ เป็นต้น ถ้อยคำที่แสดงแหล่งที่มา แบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ถ้อยคำที่ไม่ได้อ้างถึงแหล่งที่มาข้อมูล (Monogloss) และ ถ้อยคำที่อ้างถึงแหล่งที่มาข้อมูล (Heterogloss) ผู้วิจัยได้สรุปกรอบแนวคิดของทฤษฎีการประเมินค่า (Appraisal Theory) ได้ดังนี้

ภาพที่ 1 แสดงสรุปกรอบแนวคิดของทฤษฎีการประเมินค่า (Appraisal Theory)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการประเมินค่า (Appraisal Theory)

ปีนอนงค์ จำปาเงิน (2557) ศึกษาเรื่อง การแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำในการให้คำแนะนำเรื่องความรัก ในรายการวิทยุ “คลับพรายเดย์” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำในการให้คำแนะนำเรื่องความรักในรายการวิทยุคลับพรายเดย์ ตามแนวทางทฤษฎีการประเมินค่า (Appraisal Theory) โดยเก็บข้อมูลจากการบันทึกเทปรายการวิทยุคลับพรายเดย์คลื่นกรีนเวฟ 106.5 MHz เป็นระยะเวลา 6 เดือน รวมทั้งสิ้น 13 เทป

ผลการศึกษาพบว่า การแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำในการให้คำแนะนำเรื่องความรักรายการวิทยุคลับพรายเดย์ มีการแสดงความหมายหลัก 3 ประเด็น ได้แก่

ทัศนคติ การบอกระดับ และการผูกมัด การแสดงความหมายของทัศนคติ ผู้พูดจะใช้ถ้อยคำ แสดงทั้งทางบวกและทางลบในการให้คำแนะนำเรื่องความรัก การแสดงความหมายของ การบอกระดับมี 2 ส่วนคือ ส่วนที่ปรับระดับของความหมายในการให้คำแนะนำให้เพิ่มขึ้น และให้ลดลง ส่วนการแสดงความหมายของการผูกมัด เช่น การผู้มัดผู้พูดเข้ากับคำแนะนำ เช่น “พีเชื่อว่า” เป็นต้น

ฐิติรัตน์ รักเหล่า (2559) ศึกษาเรื่องการประเมินค่าตนเองและผู้อื่น: การมีส่วนร่วมในการรักษาของผู้ย้ายถิ่นที่ติดเชื้อเอชไอวีและบุคลากรทางด้านสุขภาพ ตามแนวทาง ทฤษฎีการประเมินค่า (Appraisal Theory) เป็นการศึกษากระบวนการความหมายในระดับวิจนะ ระหว่างบุคคลจากลักษณะภาษา วัตถุประสงค์การวิจัยคือ เพื่อสำรวจการแสดงออกทาง ความรู้สึกของผู้เข้าร่วมวิจัย 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) ผู้สัมภาษณ์กับผู้ย้ายถิ่นที่ติดเชื้อเอชไอวี และ 2) ผู้สัมภาษณ์กับบุคลากรทางด้านสุขภาพในบทสนทนาที่เกี่ยวกับการรักษาและการติด เชื้อเอชไอวีในชุมชน เพื่อตอบคำถามว่า ลักษณะภาษาการประเมินของผู้ย้ายถิ่นที่ติดเชื้อ เอชไอวีและบุคลากรทางด้านสุขภาพถูกสื่อออกมาอย่างไร โดยเก็บข้อมูลจากแผนกโรคติด เชื้อและโรคระบาดของโรงพยาบาล 3 แห่งในจังหวัดเชียงใหม่ ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล คือ 2 เดือน ตั้งแต่เดือนกันยายนถึงเดือนพฤศจิกายน 2557

ผลการศึกษาพบว่า ในด้านของทัศนคติ ในเรื่องของผลกระทบ มีการแสดง ทัศนคติเรื่องความทุกข์และความสุข ซึ่งพบผลกระทบความทุกข์มากถึงร้อยละ 71.19 ตัวอย่างถ้อยคำ ส่วนผลกระทบความสุขมีเพียง ร้อยละ 28.81 ในด้านความปลอดภัยและ ความไม่ปลอดภัย พบถ้อยคำที่แสดงความไม่ปลอดภัยมากถึงร้อยละ 78.95 ส่วนผลกระทบ ด้านความไม่ปลอดภัยมีร้อยละ 21.05 ในเรื่องของการประเมิน ประเภทที่พบมากที่สุด คือ ความถูกต้องเหมาะสมมีถึงร้อยละ 37.14 ซึ่งพบด้านบวกมากเป็นสองเท่าของด้านลบ ลักษณะภาษาที่พบมากที่สุดในการแสดงทัศนคติคือ กลุ่มคำกริยาในด้านการผูกมัดพบว่า มีการยืนยันแหล่งข้อมูลแบบระบุที่มาไว้ชัดเจนแบบการจำกัดความ (Contract) มากกว่า แบบการขยายความ (Expand) ซึ่งมีร้อยละ 58.21 กับร้อยละ 41.79 ตามลำดับ ในด้าน การบอกระดับ พบว่า มีการใช้ถ้อยคำเน้นย้ำ (Force) มากกว่าการปรับให้ชัด (Focus)

ผลการวิจัยข้างต้นเกี่ยวกับทฤษฎีการประเมินค่า (Appraisal Theory) อาจสรุป ได้ว่า ทฤษฎีดังกล่าวถูกนำมาใช้ในการวิเคราะห์การสื่อความหมายของการใช้ถ้อยคำ เพื่อ ประเมินอารมณ์ความรู้สึก และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยสามารถ ศึกษาได้ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะนำทฤษฎีการประเมินค่ามาใช้ ในการศึกษาการแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำเขียนคำพ้องและคำให้การในคดี

ทางการแพทย์ ซึ่งเป็นการวิจัยภาษากฎหมายที่ถือว่าเป็นภาษาระดับทางการแพทย์ ผลการวิจัยที่ได้จะทำให้ทราบว่า โจทก์และจำเลยมีการแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำเป็นในลักษณะใดเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของแต่ละฝ่าย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยจากหนังสือคดีทางการแพทย์ของขวัญชัย โชติพันธุ์ (2558) ซึ่งตัวอย่างคดีที่ผู้เขียนยกมาเป็นเรื่องจริงทั้งสิ้น โดยได้ใช้ชื่อสมมติแทนชื่อจริงของบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในแต่ละคดีเพื่อไม่ให้กระทบต่อชื่อเสียงของผู้ใด

2. กลุ่มเป้าหมาย

ได้แก่ คำฟ้องและคำให้การจากหนังสือคดีทางการแพทย์ ของขวัญชัย โชติพันธุ์ (2558) ที่เป็นข้อมูลคำฟ้อง 5 คดี จำนวน 20 หน้า และคำให้การ 5 คดี จำนวน 22 หน้า รวมข้อมูลทั้งคำฟ้องและคำให้การทั้งสิ้น จำนวน 42 หน้า ดังนี้

2.1 คำฟ้องและคำให้การคดีศัลยกรรมผ่าตัดฝีในช่องคลอด

2.2 คำฟ้องและคำให้การคดีสูติ-นรีเวช เรื่องละเมิดเรียกค่าเสียหายจำนวนทุนทรัพย์ 8,769,600 บาท

2.3 คำฟ้องและคำให้การคดีวิสัญญีแพทย์ เรื่องละเมิดเรียกสินไหมทดแทนเรียกค่าเสียหายจำนวนทุนทรัพย์ 8,336,000 บาท

2.4 คำฟ้องและคำให้การคดีรังสีแพทย์ फिल्मเชสต์ หลังคดีเสียโอกาสในการรักษาเรียกค่าเสียหายจำนวนทุนทรัพย์ 9,837,883.83 บาท

2.5 คำฟ้องและคำให้การคดีผู้ช่วยพยาบาลใส่สายสวนปัสสาวะอักเสบ เรื่องละเมิดเรียกค่าเสียหายจำนวนทุนทรัพย์ 298,220 บาท

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

การวิเคราะห์การแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยในคดีทางการแพทย์ตามแนวทางของทฤษฎีการประเมินค่า (Appraisal Theory) ของ Martin and White (2005) ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาแบ่งการวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์การวิจัย เป็น 3 หัวข้อหลัก ได้แก่

3.1 การแสดงความหมายของทัศนคติ

3.1.1 ผลกระทบ

3.1.2 การตัดสินใจ

3.1.3 การให้คุณค่า

3.2 การแสดงความหมายของการบอกระดับ

3.2.1 การเน้นย้ำ

3.2.2 การปรับให้ชัด

3.3 การแสดงความหมายของการผูกมัด

3.3.1 การไม่ยืนยันแหล่งข้อมูลหรือระบุที่มาของแหล่งข้อมูล

3.3.2 การอ้างแหล่งข้อมูลหรือระบุที่มาของข้อมูลไว้อย่างชัดเจน

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจะใช้วิธีการบรรยายข้อมูลว่า พบการแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำในคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยอะไรบางอย่าง ที่แสดงความหมายของทัศนคติ การบอกระดับ และการผูกมัดอย่างไร หลังจากวิเคราะห์เป็นประเด็นต่าง ๆ แล้ว ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์เป็นแบบเครือข่ายของระบบ (System network)

ผลการวิจัย

งานวิจัยนี้มุ่งเน้นศึกษาการแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยในคดีทางการแพทย์ โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ เพื่อวิเคราะห์การแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยในคดีทางการแพทย์ตามแนวทางทฤษฎีการประเมินค่า ดังมีผลการวิจัยต่อไปนี้

1. การแสดงความหมายของทัศนคติ

จากการศึกษาการแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำในการเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยในคดีทางการแพทย์ในหัวข้อการแสดงความหมายของทัศนคตินี้ วิเคราะห์ตามทฤษฎีประกอบด้วย 3 กลุ่ม ได้แก่ ผลกระทบ (Affect) การตัดสินใจ (Judgement) และการให้คุณค่า (Appreciation) ดังนี้

1.1 ด้านผลกระทบ พบว่า มีถ้อยคำที่แสดงความหมายของความทุกข์ ที่เหตุของความทุกข์ทางใจที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจากความทุกข์ที่เกิดจากการถูกกระทำทางกาย ดังนั้นจึงพบถ้อยคำที่แสดงความหมายที่มีรายละเอียดชี้ให้เห็นว่า นอกจากผลของเหตุการณ์จะเกิดกับร่างกายแล้ว จิตใจก็ได้รับผลกระทบด้วยเช่นกัน ซึ่งการเลือกใช้ถ้อยคำที่แสดงความหมายในลักษณะดังกล่าวจะช่วยให้การเขียนคำฟ้องแสดงความหมายหนักแน่น

ยิ่งขึ้น ในด้านผลกระทบ พบว่า มีการใช้ถ้อยคำที่แสดงทัศนคติของความไม่ปลอดภัยในการเขียนคำฟ้องของโจทก์มากที่สุด ซึ่งแสดงความหมายถึงความรู้สึกไม่ปลอดภัยต่อภาวะของร่างกายตนเอง เนื่องด้วยข้อมูลที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์เป็นข้อมูลเกี่ยวกับคดีทางการแพทย์ จึงปรากฏถ้อยคำลักษณะนี้จำนวนมาก หากเป็นคดีที่เกี่ยวกับเรื่องอื่น ๆ อาจจะไม่พบถ้อยคำที่แสดงความหมายถึงความไม่ปลอดภัยในลักษณะที่แตกต่างกันไป ส่วนถ้อยคำที่แสดงทัศนคติในการเขียนคำให้การของจำเลย พบว่า มีน้อยกว่าการเขียนคำฟ้องของโจทก์ ซึ่งถ้อยคำที่พบบ่อยเป็นถ้อยคำที่แสดงความทุกข์ของโจทก์ทั้งสิ้น นอกจากนี้ ผลการวิจัยไม่พบการใช้ถ้อยคำที่แสดงความหมายของความสุข หรือทัศนคติด้านบวกเลย ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า การแสดงทัศนคติด้านบวกจะไม่ส่งผลต่อการเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลย เพราะหากมีถ้อยคำที่แสดงความหมายของความสุขในคำฟ้องของโจทก์ อาจเป็นประเด็นให้ฝ่ายจำเลยได้นำมาแก้ข้อกล่าวหาให้ตนเองได้

ในด้านการแสดงความหมายของความไม่ปลอดภัย/ความปลอดภัย พบว่า มีถ้อยคำที่แสดงความหมายถึงความปลอดภัยของจำเลยที่เป็นอยู่ก่อนที่จะได้รับการรักษา หมายความว่า เมื่อเข้ารับการรักษาที่จำเลยแล้วร่างกายของโจทก์มีภาวะความไม่สมบูรณ์ หรือผลการรักษาทำให้อาการแย่ลง ลักษณะคำฟ้องของโจทก์เช่นนี้สามารถแสดงการเปรียบเทียบให้ศาลเห็นว่าก่อนและหลังเข้ารับการรักษาเป็นอย่างไร ส่วนถ้อยคำที่แสดงความหมายของความรู้สึกไม่ปลอดภัยในการเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลย มีการใช้ถ้อยคำเพื่อแสดงความหมายในลักษณะต่าง ๆ ที่พบมากที่สุดคือ ถ้อยคำที่แสดงภาวะความผิดปกติของร่างกายในการเขียนฟ้องของโจทก์ และยังพบว่ามีกรณีเติมคำขยายเพื่อเน้นความหมายของถ้อยคำให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น หากเป็นถ้อยคำที่แสดงถึงภาวะความเจ็บปวดของร่างกาย โจทก์จะเติมคำขยายว่า “หนัก” “มาก” เพื่อเน้นแสดงความหมายให้เห็นว่า ในภาวะที่โจทก์รู้สึกไม่ปลอดภัยนี้มีความรุนแรงมากน้อยเพียงใด

อีกประเด็นหนึ่งผู้วิจัยพบคือ บางถ้อยคำที่พบในการเขียนคำฟ้องของโจทก์หรือคำให้การของจำเลย เช่น ถ้อยคำว่า “ลำพัง” หากปรากฏอยู่ในสถานการณ์อื่นจะแสดงความหมายเป็นกลาง แต่เมื่อปรากฏถ้อยคำในการเขียนคำฟ้องของโจทก์หรือคำให้การของจำเลย ถ้อยคำดังกล่าวจะแสดงความหมายของทัศนคติด้านลบ เนื่องด้วยการเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยเน้นการเขียนที่ตรงประเด็น มีรายละเอียดครบถ้วน และต้องเป็นความจริงทั้งสิ้น การเลือกใช้ถ้อยคำที่แสดงความหมายของทัศนคติแสดงอารมณ์ไม่พอใจต่อเหตุการณ์ ซึ่งเป็นเพียงความรู้สึกส่วนตัวอาจไม่มีผลต่อคดี ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นต้องเขียนถ้อยคำที่แสดงความหมายเช่นนี้ในคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลย

ในด้านทัศนคติของผลกระทบเรื่องความไม่พอใจ/ความพอใจในการเขียนคำให้การของจำเลย ซึ่งมีมากกว่าคำฟ้องของโจทก์ แสดงให้เห็นว่าฝ่ายจำเลยที่ถูกฟ้อง มีความรู้สึกไม่พอใจที่ถูกกล่าวหา จึงมีถ้อยคำที่แสดงความไม่พอใจในคำให้การของจำเลย ซึ่งความรู้สึกไม่พอใจนี้สามารถแสดงความหมายถึงความบริสุทธิ์ของจำเลยได้ว่า จำเลยไม่พอใจที่ถูกกล่าวหาในสิ่งที่ไม่ได้กระทำ

1.2 ด้านการตัดสินใจ ผลการวิเคราะห์พบว่า ถ้อยคำที่แสดงความหมายของการตัดสินใจในการใช้ถ้อยคำเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การในคดีทางการแพทย์ แบ่งได้เป็นการลงโทษทางสังคมและการเคารพนับถือทางสังคม ในการเขียนคำฟ้องของโจทก์ไม่ปรากฏการแสดงความหมายของการลงโทษทางสังคมที่เป็นถ้อยคำที่แสดงทัศนคติด้านบวกต่อพฤติกรรมของมนุษย์ แต่มาปรากฏในการเขียนคำให้การของจำเลย ซึ่งสาเหตุที่มีถ้อยคำที่แสดงทัศนคติด้านบวกต่อพฤติกรรมของมนุษย์ในการเขียนคำให้การของจำเลย เนื่องจากการที่จะยืนยันความบริสุทธิ์ของตนได้นั้น ย่อมต้องมีการใช้ถ้อยคำที่แสดงถึงความถูกต้องที่เป็นทัศนคติด้านบวก

1.3 ด้านการให้คุณค่า ซึ่งจะเกี่ยวกับการประเมินค่ากระบวนการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับคุณค่าทางสุนทรียภาพ ซึ่งพบทั้งทัศนคติด้านบวก และทัศนคติด้านลบ ในการเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยมีถ้อยคำที่แสดงความหมายถึงการให้คุณค่าทั้ง 3 ประเภท ได้แก่ ด้านปฏิบัติการตอบสนอง เช่น “ด้วยดี” “ปัญหา” “ไม่สวยงาม” เป็นต้น ด้านองค์ประกอบ เช่น “ง่าย” “ซับซ้อน” “ไม่น่าจะยาก” และด้านการประเมินค่า เช่น “ความก้าวหน้า” “มีคุณภาพ” เป็นต้น

ผู้วิจัยได้สรุปการใช้ถ้อยคำในการเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลย ในคดีทางการแพทย์เป็นระบบของการแสดงความหมายของทัศนคติ ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 2 แสดงระบบการแสดงความหมายของทัศนคติในการใช้ถ้อยคำในการเขียนคำฟ้องและคำให้การในคดีทางการแพทย์

2. การแสดงความหมายของการบอกระดับ

จากการศึกษาการแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำในการเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยในคดีทางการแพทย์ ตามทฤษฎี มี 2 ส่วน ได้แก่ การเน้นย้ำและการปรับให้ชัด ผู้วิจัยพบว่า มีการแสดงความหมายของการบอกระดับของถ้อยคำที่แสดงความหมายถึงการเน้นย้ำ และการปรับให้ชัด กระทำได้โดยการเติมคำขยายต่อท้ายถ้อยคำที่ต้องการปรับระดับความหมาย ซึ่งจะทำให้ถ้อยคำมีความชัดเจนขึ้น หรือมีความคลุมเครือไม่ระบุถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างชัดเจน เช่น ถ้อยคำที่ว่า ที่สุด เท่านั้น เป็นต้น ในการเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยในคดีทางการแพทย์ พบว่า มีถ้อยคำ

บอกระดับทั้งสองลักษณะที่ทำหน้าที่แตกต่างกันไปตามสถานการณ์ เพื่อให้ข้อความของแต่ละฝ่ายมีความสมบูรณ์ สามารถแสดงความหมายได้ตรงตามที่ต้องการ เช่น ถ้อยคำว่า “และการคลอตทางช่องคลอดนับเป็นวิธีที่ปลอดภัยที่สุดสำหรับแม่และทารก” ถ้อยคำว่า “ที่สุด” เป็นการปรับระดับความหมายให้มีความหนักแน่น ทำให้ถ้อยคำแสดงความหมายที่ชัดเจน

ผู้วิจัยสามารถสรุปการใช้ถ้อยคำในการเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยเป็นระบบของการแสดงความหมายของการบอกระดับ ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 3 แสดงระบบการแสดงความหมายของการบอกระดับในการใช้ถ้อยคำในการเขียนคำฟ้องและคำให้การในคดีทางการแพทย์

3. การแสดงความหมายของการผูกมัด

จากการศึกษาการแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำในการเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยในคดีทางการแพทย์ การผูกมัดเป็นการแสดงแหล่งที่มา ถ้อยคำของผู้พูด รวมไปถึงลักษณะหรือจุดประสงค์ของถ้อยคำนั้น ๆ เช่น ถ้อยคำที่แจ้งเพื่อทราบ ถ้อยคำที่พูดเพื่อแสดงความคิดเห็น ถ้อยคำที่พูดเพื่อโน้มน้าวหรือจูงใจ เป็นต้น

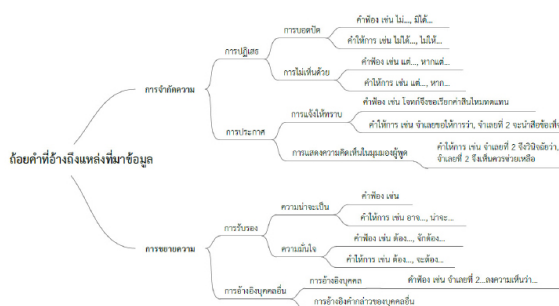
ผลการวิจัยพบว่า การเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยในคดีทางการแพทย์มีการแสดงความหมายของการผูกมัดทั้งสิ้น 1 ประเภท คือถ้อยคำที่อ้างถึงแหล่งที่มาข้อมูล ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ การจำกัดความ และการขยายความ

3.1 การจำกัดความ ผลการวิจัยพบว่า มีการใช้ถ้อยคำที่แสดงความหมายของการจำกัดความ ได้แก่ การปฏิเสธ และการประกาศ โดยการแสดงความหมายของการปฏิเสธประเภทการบอกปิดในการเขียนคำให้การของจำเลยจะพบมากกว่าการเขียนคำฟ้องของโจทก์ เนื่องด้วยการเขียนคำให้การของจำเลยต้องสามารถปฏิเสธข้อกล่าวหาของโจทก์ให้ได้อย่างสิ้นเชิง จึงเป็นเหตุผลที่ว่า พบการแสดงความหมายของการปฏิเสธประเภทบอกปิดในคำให้การของจำเลยมากกว่าการเขียนคำฟ้องของโจทก์ นอกจากนี้ ผลการศึกษา

ยังพบการแสดงความหมายของการไม่เห็นด้วย โดยการใช้อ้อยคำที่กล่าวในทางตรงกันข้าม คัดค้าน ไม่เห็นสมควร เพื่อแสดงความขัดแย้ง อันนำมาสู่การไม่เห็นด้วย

3.2 การขยายความ เป็นการแสดงถ้อยคำที่แสดงความคิดเห็น หรืออธิบายขยาย สิ่งที่เป็นความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อ แสดงความคิดเห็นตามความเป็นจริง มีความแน่ชัดและ เป็นไปได้ ถ้อยคำที่ขยายความนี้สามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ การรับรอง และการ อ้างอิงบุคคลอื่น ผลการวิจัยพบว่า ในการแสดงความหมายของการรับรองในการเขียน คำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยในคดีทางการแพทย์มีเพียง 2 ถ้อยคำเท่านั้น ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากทุกถ้อยคำที่ใช้ในการเขียนคำฟ้องและคำให้การต้องมีหลักฐานยืนยัน อย่างแน่ชัด ซึ่งไม่ใช่ลักษณะของความน่าจะเป็น ดังนั้นการกล่าวโดยการคาดคะเนย่อมไม่มี ความน่าเชื่อถือ และอาจเป็นการกล่าวหาผู้อื่นโดยไม่มีหลักฐานในส่วนของการอ้างอิงบุคคล อื่น ถ้อยคำที่แสดงความหมายของการอ้างอิงบุคคลที่พบคือ ถ้อยคำว่า “โจทก์กล่าวหาว่า” ซึ่งเป็นการอ้างถึงคำกล่าวของโจทก์ โดยยกเอาคำกล่าวของโจทก์ขึ้นมาก่อนแล้วจำเลยจึง อธิบายสิ่งที่ต้องการแก้ต่าง ลักษณะเช่นนี้จะปรากฏในคำให้การของจำเลยอยู่หลายคดี และ ในคดีทางการแพทย์จะพบลักษณะของอ้างอิงบุคคลอื่นน้อยมาก เนื่องจากการอ้างถึงส่วนมาก จะอ้างถึงหลักทางการแพทย์ซึ่งเป็นข้อมูลที่น่าเชื่อถือ ไม่ค่อยพบการอ้างถึงถ้อยคำที่เป็น คำกล่าวของบุคคลอื่น เนื่องด้วยเป้าหมายของการแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำใน การเขียนคำฟ้องและคำให้การในคดีทางการแพทย์ คือ การเรียกร้องความรับผิดชอบจาก จำเลย และฝ่ายจำเลยเองต้องหาหลักฐานและเหตุผลมาแก้ต่างให้ตน ดังนั้นถ้อยคำที่สื่อ ออกมาต้องมีความน่าเชื่อถือ มีหลักฐาน และเป็นความจริงที่พิสูจน์ได้ทั้งสิ้น ถ้ามีการยกคำ กล่าวของบุคคลอื่นมา แต่ไม่มีการอ้างอิงว่าเป็นคำกล่าวของใคร อาจทำให้ข้อความนั้นไม่ เกิดประโยชน์และไม่มีมีความน่าเชื่อถือ

ผู้วิจัยสามารถสรุปการใช้ถ้อยคำในการเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของ จำเลยเป็นระบบของการแสดงความหมายของการผูกมัด ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 4 แสดงระบบการแสดงความหมายของการผูกมัดในการใช้ถ้อยคำ ในการเขียนคำฟ้องและคำให้การในคดีทางการแพทย์

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์การแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำเขียนคำฟ้องของโจทก์ และคำให้การของจำเลยในคดีทางการแพทย์พบว่า โจทก์และจำเลยมีการใช้ถ้อยคำที่สามารถแสดงความหมายตามวัตถุประสงค์ในการเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยโดยตรงไปตรงมา ดังนั้นถ้อยคำที่แสดงทัศนคติของโจทก์และจำเลยจึงมีทั้งทัศนคติด้านบวก และทัศนคติด้านลบ

ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่า การใช้ถ้อยคำแสดงความหมายเชิงทัศนคติที่แสดงอารมณ์และความรู้สึก โจทก์และจำเลยจะมีการเติมถ้อยคำขยายท้ายถ้อยคำหลัก เช่น ถ้อยคำว่า “รู้สึกเจ็บมาก” ถ้อยคำหลักที่แสดงความหมายถึงความรู้สึกคือถ้อยคำว่า “เจ็บ” ดังนั้นเมื่อมีการเติม “มาก” ต่อท้ายถ้อยคำหลัก กลวิธีดังกล่าวจึงเป็นการแสดงความหมายถึงการเน้นย้ำเพื่อเพิ่มระดับของความหมายของถ้อยคำหลักให้มีความหนักแน่น เพื่อนำไปสู่การพิจารณาของศาลต่อไป

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า จำเลยมีกลวิธีในการเน้นย้ำความหมายในลักษณะการกล่าวถ้อยคำซ้ำ ๆ ในประโยคที่อยู่ต่อกัน เช่น ถ้อยคำว่า “โจทก์ยังเสียโอกาสในการเลือกประกอบอาชีพ เสียโอกาสในการแข่งขันสมัครเข้าเรียน” จะพบว่าโจทก์มีการเน้นย้ำความหมายในระดับประโยคโดยเติมถ้อยคำว่า “เสีย...” กระบวนการเน้นย้ำความหมายนี้จะช่วยชี้ให้เห็นถึงผลกระทบของการกระทำของจำเลยได้ชัดเจนยิ่งขึ้น แสดงให้เห็นว่าการแสดงความหมายของการเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลย นอกจากจะเน้นความหมายในระดับถ้อยคำแล้ว ยังมีการเน้นย้ำความหมายในระดับประโยคด้วยกระบวนการกล่าวซ้ำอีกด้วย

การแสดงความหมายของการให้คุณค่าในการเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลย ถ้อยคำที่แสดงความหมายถึงการให้คุณค่าในการเขียนคำให้การของจำเลยมีมากกว่าการเขียนคำฟ้องของโจทก์ ที่เป็นเช่นนี้เพราะ จำเลยมีการให้คุณค่าต่อคำฟ้องของโจทก์ที่เป็นทัศนคติด้านลบ และมีการให้คุณค่าต่อฝ่ายของจำเลยเองซึ่งเป็นทัศนคติด้านบวก ถ้อยคำที่แสดงความหมายของการให้คุณค่าด้านบวกของฝ่ายจำเลยนำไปสู่การประเมินค่าที่เป็นการประเมินว่าฝ่ายของตนเองนั้นเป็นฝ่ายถูก

ผลการวิจัยเรื่องการแสดงความหมายของการเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยช่วยแสดงให้เห็นถึงกลุ่มถ้อยคำที่แสดงความหมายของของทัศนคติ การแสดงความหมายของการบอกระดับ และการแสดงความหมายของการผูกมัด ซึ่งเป็นถ้อยคำที่ใช้ในคดีผู้บริโภคที่อยู่ในกลุ่มของคดีแพ่ง ดังนั้นหากมีการวิจัยที่ศึกษาในคดีกลุ่มอื่น ๆ

ที่แตกต่างกัน เช่น คติอาญา ก็จะมีถ้อยคำที่แสดงความหมายในลักษณะที่ต่างกัน ออกไป และเนื่องด้วยคติที่นำมาศึกษาเป็นคติในกลุ่มเดียวกัน ถ้อยคำที่พบจึงปรากฏซ้ำ ๆ กันในหลายคติ

ผลของการวิจัยนี้สอดคล้องกับทฤษฎีการประเมินค่าตามที่ Martin and White (2005: 35) ได้อธิบายไว้ว่า การสื่อสารออกมาในรูปแบบของถ้อยคำไม่เพียงแต่จะสื่อสารเจตนาธรรมณ์ แต่ถ้อยคำเหล่านั้นยังแสดงความหมายเชิงทัศนคติ ซึ่งสามารถตัดสินความรู้สึกและอารมณ์ของผู้พูดได้ ซึ่งในการใช้ถ้อยคำในการเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยในคดีทางการแพทย์จึงมักปรากฏถ้อยคำที่ตอบสนองด้านอารมณ์และความรู้สึก ซึ่งเป็นผลมาจากการถูกกระทำของฝ่ายตรงข้าม และจะเห็นได้ว่า การเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยที่ต้องมีการใช้ภาษาที่ชัดเจนตรงประเด็น และสามารถชี้ชัดถึงวัตถุประสงค์ของการเขียนคำฟ้องและคำให้การตามที่พระราชบัญญัติประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งพุทธศักราช 2477 (2477: 6) ระบุไว้ว่า “คำฟ้องต้องแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของโจทก์และคำขอบังคับทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหา” หากยังพบถ้อยคำที่แสดงความหมายของทัศนคติ เนื่องด้วยมูลเหตุของการเขียนคำฟ้องเกิดจากความรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงต้องฟ้องต่อศาลแล้วจึงเกิดการเขียนคำให้การเพื่อแก้ข้อกล่าวหาคำฟ้อง ดังนั้นการใช้ถ้อยคำจึงไม่ได้อยู่ที่เหตุผลและความถูกต้องหรือความผิดเพียงอย่างเดียวแต่ยังมีการแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำเชิงทัศนคติที่แสดงอารมณ์ความรู้สึกร่วมด้วย

การศึกษาการใช้ถ้อยคำตามทฤษฎีการประเมินค่าในวัจนกรรมหรือปริจเฉทอื่น ผลการศึกษาที่ได้อาจแตกต่างกันไป ดังเช่นงานของ ปิ่นอนงค์ จำปาเงิน (2557) ที่ศึกษาเรื่อง “การแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำในการให้คำแนะนำเรื่องความรัก ในรายการวิทยุคลับพรายเดย์” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำในการให้คำแนะนำเรื่องความรักในรายการวิทยุคลับพรายเดย์ ตามแนวทางทฤษฎีการประเมินค่า (Appraisal Theory) พบว่า การแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำในการให้คำแนะนำเรื่องความรักมีถ้อยคำที่แสดงทัศนคติทางบวกมากกว่าถ้อยคำที่แสดงทัศนคติทางลบ และมีการสื่อความหมายของถ้อยคำที่ผู้พูดต้องการแสดงออกอย่างชัดเจนว่า มีความคิดเห็นต่อเรื่องนั้น ๆ อย่างไร แล้วมีการผูกมัดตัวผู้พูดกับการแนะนำด้วย เช่น การใช้คำว่า “ที่เชื่อว่า” ซึ่งผู้ส่งสารมีวัตถุประสงค์เพื่อสื่อความให้ผู้ฟังคล้อยตาม ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ทฤษฎีเดียวกันที่นำมาใช้ในการประเมินทัศนคติของผู้พูดหรือผู้เขียนในปริจเฉทที่ต่างกันอย่างอมแสดงให้เห็นกลุ่มของถ้อยคำและทัศนคติของผู้พูดหรือผู้เขียนในมุมที่ต่างกันไปด้วย

ข้อเสนอแนะ

การศึกษากการใช้ถ้อยคำเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยในคดีทางการแพทย์ ผู้วิจัยเห็นว่ายังมีประเด็นที่น่าสนใจและสามารถศึกษาเพิ่มเติมได้อีก ดังนี้

1. ศึกษาการแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำในการเขียนคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยในคดีอื่น ๆ ว่ามีลักษณะเหมือนหรือแตกต่างจากคำฟ้องของโจทก์และคำให้การของจำเลยในคดีทางการแพทย์อย่างไร

2. ศึกษาการแสดงความหมายในการใช้ถ้อยคำตามแนวทางทฤษฎีการประเมินค่า (Appraisal Theory) ในวัจนกรรมต่าง ๆ เช่น การวิจารณ์ การตำหนิ และการนำเสนอข่าว เป็นต้น

.....

เอกสารอ้างอิง

- ขวัญชัย โชติพันธุ์. (2558). **คดีทางการแพทย์ เล่ม 2**. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- ฐิติรัตน์ รักเหล่า. (2559). การประเมินค่าตนเองและผู้อื่น: การมีส่วนร่วมในการรักษาของผู้ย้ายถิ่นที่ติดเชื้อเอชไอวีและบุคลากรทางด้านสุขภาพ. **ว.บริหารธุรกิจ เศรษฐศาสตร์และการสื่อสาร**, 11(พิเศษ), 44-61.
- ประคอง เตกฉัตร. (2552). **คำฟ้องและคำให้การคดีอาญา**. ว.วิชาการนิติศาสตร์.
- ปิ่นอนงค์ จำปาเงิน. (2557). การแสดงความหมายของการใช้ถ้อยคำในการให้คำแนะนำเรื่องความรักในรายการวิทยุ “คลับฟรายเดย์” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พุทธศักราช 2477. (2478, 10 มิถุนายน). ราชกิจจานุเบกษา. เล่มที่ 52. หน้า 498.
- Martin, J.R. and White, P.R.R. (2005). **The Language of Evaluation: Appraisal in English**. New York: Palgrave Macmillan.

.....